

Tịnh Độ Đại Kinh Giải Diễn Nghĩa

Tập 47

Chủ giảng: Tịnh Không pháp sư

Chuyên ngữ: Tử Hà

Biên tập: Bình Minh

Giảng ngày 22 tháng 05 năm 2010

Tại Tịnh Tông Học Viện Úc Châu

Các vị pháp sư, các vị đồng học, mời ngồi. Mời xem Đại Thừa Vô Lượng Thọ Kinh Giải, trang thứ 50, dòng thứ 5 từ dưới lên, bắt đầu từ câu cuối cùng, chúng ta đọc kinh văn.

“Ta hu, phàm phu liệt đấng bổ xứ, kỳ xướng cực đàm, bất khả trắc độ, Hoa Nghiêm sở bảm, khước tại thử kinh, nhi thiên hạ cổ kim, tín tiên nghi đa, từ phồn nghĩa thực, dư duy hữu phẩu tâm lịch huyết nhi dĩ”

Mấy câu này là ngài Ngẫu Ích đại sư nói. Phật giáo suy, có thể nói bắt đầu từ cuối nhà Minh, là đã có hiện tượng suy thoái, may mắn có hai vị đại sư là Liên Trì và Ngẫu Ích xuất hiện, các ngài đã phục hưng lại Phật giáo, đến đầu nhà Thanh mới có sự hưng thịnh như vậy. Ở đây đại sư nói hai câu rất quan trọng, xưa nay trong thiên hạ, người tín tâm thì ít, người hoài nghi thì nhiều, đây là nguyên nhân gì vậy? Người thật sự tu học ít, người có thể giảng giải Phật pháp một cách rõ ràng minh bạch không có, tương suy từ đây mà có. Tương suy ngày nay, có thể nói đã suy đến chỗ cùng, ngày xưa tuy nói rằng không có người giảng, nhưng vẫn có người giảng, vẫn có người tu, không có nhiều bằng đời Tùy Đường. Đời Tùy Đường là thời đại vàng son của Phật giáo Trung quốc, so ra mạnh hơn thời chúng ta ngày nay rất nhiều. Ngày nay người tu rất ít thấy, chắc là có, nhưng chỉ ở trong núi không chịu ra, người giảng lại càng ít, khiến cho mọi người trong xã hội đối với Phật giáo sanh ra sự nghi hoặc rất lớn. Khi chúng tôi còn trẻ cũng không ngoại lệ, cũng bị sự truyền nhiễm này, thường cho rằng Phật pháp là tôn giáo, tôn giáo đều là mê tín. Sự hiểu lầm này đã ảnh hưởng rất lớn đối với chúng ta, không muốn tiếp xúc với nó, đây là sự thật. Khi đó nếu như tôi không học triết học với Phương Đông Mỹ tiên sinh, thì tôi sẽ không có duyên với Phật, vĩnh viễn đoạn tuyệt mất. Tôi học triết học với thầy Phương, thầy đã dạy cho tôi một bộ triết học khái luận, nhân duyên rất thù thắng, bài cuối cùng lại là triết học kinh Phật. Khi đó tôi vô cùng ngạc nhiên, Phật giáo là đa thần giáo, đa thần giáo trong tôn giáo, thuộc về tôn giáo thấp, tôn giáo cao cấp chỉ có một chân thần. Phật giáo cái gì cũng lay, cho nên nó thuộc về đa thần giáo, phiếm thần giáo, hầu như không có người khai hóa, là tộc quần lạc hậu, mới tín phụng những thứ này. Tôi nói với thầy Phương: Phật giáo làm gì có triết học? Thầy nói, anh còn trẻ, anh không biết được đâu. Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, là một nhà triết học vĩ đại nhất trên thế gian này, triết học trong kinh Phật là triết học cao phong

nhất trên toàn thế giới, học Phật là sự hưởng thụ cao nhất của đời người, nhân duyên tôi tiếp xúc với Phật giáo từ đây mà có. Tôi tin tưởng thầy giáo, cuối đời của thầy, ít nhất là có 25 năm, những tiết dạy trong trường đều là kinh Phật, thầy ấy dạy ở trường đại học Đài Loan, mở một tiết học lớn, Phật Học Ngụy Tấn, Phật Học Tùy Đường, Phật Học Đại Thừa. Sau khi nghỉ hưu ở đại học Đài Loan, Đại Học Phụ Nhân là trường học giáo hội, mời thầy giảng dạy ở lớp tiến sĩ, thầy ấy giảng triết học Hoa Nghiêm. Khi đó tôi tính, cuối đời khoảng 79 tuổi ngài đi, 25 năm cuối đời, ở trong trường học đều giảng kinh Phật. Thầy mất sớm quá, nếu như ở lại thêm 5 năm nữa, thì thầy đối với Phật học Đài loan, đối với Phật học trên toàn thế giới, có sự ảnh hưởng rất lớn, đây đúng là một đời đại sư. Phật học rốt cuộc là giảng những gì? Chúng tôi dùng một câu để nói, đức Phật Thích Ca Mâu Ni 49 năm giảng kinh thuyết pháp, ngài đã giảng gì? Ngài giảng về chân tướng của nhân sinh vũ trụ, giảng thấu triệt, giảng rõ ràng. Lời của thầy Phương nói không hề khuếch trương một tí nào, chúng tôi đã cùng nhau học 59 năm, từ khi thầy Phương dạy tôi đến nay là 59 năm. Trong 59 năm này, chúng tôi đối với môn học thuật này khăng khăng không bỏ, chứng minh được nó thật sự là triết học cao đẳng. Chẳng những là triết học cao đẳng, mà còn là khoa học cao đẳng. Ngày nay những vấn đề triết học và khoa học không giải quyết được, đều nằm trong kinh Phật. Rất tiếc, giới học thuật xem đây là tôn giáo, xem đây là mê tín, không tiếp xúc với nó, đây là sự tổn thất rất lớn. Trên thế giới những vị vĩ đại, nhà triết học, nhà khoa học rất thông minh, nếu như có thể tiếp xúc Phật pháp, thì đối với sự nghiên cứu học thuật của họ, sẽ nâng cao lên rất nhiều. Sự tồn tại của âm hưởng này, khiến cho mọi người sanh lòng hoài nghi không dám tiếp xúc, dùng Phật pháp mà nói, đây là không có phước, họ không có phước báo, chúng sanh không có phước báo. Hôm qua giảng đến đoạn kinh này, vì có nhiều bạn từ nơi khác đến, học Phật được bao nhiêu năm rồi, thường gặp phải những vấn đề như vậy, những vấn đề này là những vấn đề rất phổ biến, nhưng mà rất quan trọng. Cho nên chúng tôi thêm vào một đoạn, lục sự minh kinh ý. Đây là do đức Phật Thích Ca Mâu Ni nói, cũng là giúp cho chúng ta giải quyết những vấn đề hiện tại, giảng về sáu việc, sáu việc này, có thể giải đáp đại ý kinh điển mà đức Phật đã nói. Kinh Phật đã nói những gì? Đây là nói rất kỹ, không phải một câu, một câu đó chính là chân tướng của vũ trụ nhân sinh.

Trong sáu câu này, câu thứ nhất là Chánh đạo, Chánh đạo chính là nói về chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Phật pháp phân nó ra làm sáu chữ rất đơn giản, để nói về sự việc này. Sáu chữ này, chữ thứ nhất là tánh, thứ hai là tướng, tánh tướng. Tánh trong triết học nói là bản thể, vũ trụ từ đâu mà có? Vạn vật từ đâu mà có? Phải có nguồn gốc chứ, nguồn gốc đó chính là tánh, trong Phật pháp nói là tự tánh, pháp tánh, chính là ý này. Tướng là hiện tượng, hiện tượng vật chất, hiện tượng tinh thần, hiện tượng tự nhiên, bao gồm hết trong đó, là tánh tướng, đây là một đôi. Đôi thứ hai là sự lý. Lý là đạo lý, đạo lý gì phát sinh ra những sự việc này. Sự, trăm công ngàn việc, vô lượng vô biên. Sự không tách rời lý, lý không tách rời sự. Giống như ngày nay, trong số các bạn học này, rất nhiều vị sức khỏe không tốt, rất nhiều bệnh vặt, đây là sự. Vì sao bạn bị bệnh, đó là

lý, khi hiểu rõ lý rồi, thì bệnh rất dễ chữa. Ngày nay quả địa cầu này có vấn đề, có nhiều tai nạn, đây là sự. Vì sao quả địa cầu này lại có nhiều tai nạn như thế? Đó là lý, hiểu được rõ lý rồi, thì quả địa cầu này muốn phục hồi lại bình thường cũng không phải là chuyện khó. Cho nên các nhà khoa học báo cáo, mấy ngày trước chúng tôi coi được thông tin của Liên hợp quốc, đều không kiêng kỵ gì, đều đã nêu ra những vấn đề nghiêm trọng này, nêu ra sự, nhưng họ không nói về lý rõ ràng. Nếu như nói về lý rõ ràng, thì về sự chúng ta sẽ có phương pháp đối phó. Có thể hóa giải tai nạn được chăng? Được. Bệnh tật có thể chữa khỏi được không? Được, chắc chắn được.

Đôi thứ ba chính là nhân quả. Có nhân chắc chắn có quả, có quả chắc chắn có nhân, đây là nói tổng quát. Ngay hôm qua chúng ta học đến chánh đạo, đây là nói về tánh tướng. Thiện quyền là nói về sự lý, chí giáo là nói về nhân quả. Ba điều sau là nói về việc hướng dẫn chúng sanh cách nào, để họ có thể tiếp nhận sự giáo dục của đức Phật, có hướng dẫn, sau đó nói về phước đức cho họ. Phước đức của con người, không phân biệt quốc gia, không phân biệt chủng tộc, không phân biệt tôn giáo. Bạn hỏi người kia, anh có muốn phát tài không? Ai ai cũng muốn, điều này không phân bất cứ giai cấp nào, họ đều muốn giàu có. Có muốn thông minh trí huệ không? Có muốn mạnh khỏe sống lâu chăng? Ba thứ này chắc chắn mọi người đều muốn. Đức Phật dạy bạn, làm cách nào để bạn có thể đạt được, giàu có, thông minh, mạnh khỏe sống lâu. Ở đây ngài dạy chúng sanh học tập Lục độ Ba la mật. Lục độ Ba la mật có thể giúp cho bạn đạt được những điều này, ở trong đây nói về Bồ thí, Trì giới, Tinh tấn, Thiền định, Bát nhã. Bạn thật sự tu được sáu điều này, thì chắc chắn bạn đạt được phước báo viên mãn. Cuối cùng là nói về giới luật, nói về cấm giới, điều này rất quan trọng. Điều này nghĩa là gì? Là cuộc sống của cá nhân bạn có quy luật, người Trung quốc nói, gia hữu gia quy quốc hữu quốc pháp. Gia quy của người Trung Quốc chính là Đệ tử quy. Nhưng mà nên biết rằng, người Trung quốc nói gia là đại gia đình, đại gia đình kéo dài đến năm Dân Quốc thứ hai mấy, trước chiến tranh vẫn còn không ít đại gia đình, sau 8 năm chiến tranh, thì đại gia đình không còn nữa. Thông thường đại gia đình có 5,6 đời không ra ở riêng, sống cùng nhau. Ở trong vùng nông thôn Trung quốc, bạn sẽ rất dễ thấy, thôn này là thôn Vương, thôn kia là thôn Trương, đó là một gia đình. Một thôn là một gia đình, nhân khẩu ít thì đại khái cũng có khoảng hai trăm người. Thông thường một gia đình có khoảng 300 người, nhà người ở đông đúc thì có 6,7 trăm người, nếu như không có quy củ thì chẳng phải là loạn sao. Cho nên gia quy vô cùng quan trọng, trong gia đình có gia đạo, có gia quy, có gia học, có gia nghiệp, nó là một đoàn thể của xã hội, là cơ sở tổ chức của quốc gia. Cho nên người Trung quốc nói, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Một gia đình trị tốt rồi, thì quốc thái dân an, những đứa trẻ trong nhà họ dạy rất khéo. Hiểu lý giữ pháp, mọi người là người tốt, mọi việc là việc hay. Cho nên tôi thường nói, Trung quốc ngày xưa, trong mọi hăng mọi công việc, công việc nào, được mọi người ngưỡng mộ nhất, hướng đến nhất? Chính là học và làm quan. Bạn xem làm quan, trong xã hội có địa vị rất cao, cũng có sự thu nhập rất tốt, nhàn rồi, không có việc làm, không có vụ án để giải quyết. Một tháng mà có 1,2 vụ án là ghê gớm lắm. Vì sao vậy? Vì lão

bá tánh đều tốt, con người không làm việc xấu, gia đình khéo dạy, mọi người tuân thủ Đệ tử quy, thì đều là người tốt. Chúng ta thấy bậc cô nhân, tập bộ trong Tứ Khố Toàn Thư, những tác phẩm văn học này, phần lớn đều do người làm quan viết ra, họ không có việc gì làm, hàng ngày ở nhà đọc sách, viết văn, làm thơ. Không như ngày này, ngày nay làm quan là vất vả nhất, đúng thật là điên đảo. Vì sao vậy? Vì ngày nay nhà không còn, không có người dạy, trên thực tế thì vẫn còn có người dạy. Ai dạy vậy? Ti vi dạy, Internet dạy. Dạy điều gì? Dạy bạo lực sắc tình, dạy sát đạo dâm vọng, xã hội loạn hết rồi, cho nên người làm quan rất vất vả. Đó chính là nói đến sự quan trọng của việc giáo dục, quan trọng hơn tất cả. Cho nên đức Phật nói cấm giới, chính là quy củ, quy phạm trong cuộc sống, mọi người ai cũng tuân thủ, thì thế giới này hòa bình, xã hội này an định, an cư lạc nghiệp, mới thật sự là hạnh phúc mỹ mãn. Ở đây nói rất cụ thể, nghĩa là bạn tu phước cách nào? Bạn tích đức cách nào. Đạo Phật tu phước tích đức, chính là sáu đề mục tu hành của Bồ tát. Tu những đề mục này cách nào đây? Ngày nay chúng ta ở đây có thể học một chút, trong kinh Phật có lục sự thành tựu, sáu việc để thành tựu Bồ tát, là sáu đề mục tu học, điều này rất quan trọng.

Đoạn văn này ở trong Trang Nghiêm Luận. Luận vân: “Bồ tát vị thành tựu lục độ cố quyết định ứng hành lục sự dã”. Bạn muốn thành tựu lục độ, nghĩa là sáu đề mục tu học của Bồ tát, bạn muốn học được sáu đề mục này, thì nhất định bạn phải làm sáu việc này.

Việc thứ nhất là cúng dường, “cúng dường giả, vị nhân thành tựu đàn độ, cố hưng cúng dường, nhược bất trường thời cúng dường Tam bảo, tắc đàn độ bất đắc viên mãn dã”. Đàn là đàn na, là tiếng Ấn độ, dịch thành tiếng Trung quốc thì có nghĩa là bố thí, đây chính là mục thứ nhất Bố thí Ba la mật. Bố thí, nhưng ở đây không nói là bố thí, mà nói là cúng dường, trong việc bố thí dùng tâm cung kính chân thành nhất để làm, thì gọi là cúng dường. Bồ tát Phổ Hiền dạy chúng ta quảng tu cúng dường, cho nên trong Đại thừa giáo thường nói, Bồ tát không tu hạnh Phổ Hiền, thì chắc chắn không thể thành tựu viên mãn Phật đạo. Thành tựu viên mãn Phật đạo, quan trọng nhất là phải tu Phổ Hiền thập nguyện. Điều thứ nhất trong thập nguyện là lễ kính, thứ hai là tán thán, điều này phải học. Con người và con người qua lại với nhau, lễ phép rất quan trọng, cúi mình thấp xuống 90 độ, thì người nào cũng hoan hỷ. Khiêm hạ, tôn trọng người khác, tán thán người khác, thì duyên của bạn với mọi người sẽ tốt, bắt đầu làm từ đây, Đệ tử quy cũng dạy người ta học tập như thế. Kế tiếp là gì? Kế tiếp là cúng dường, người Trung quốc chúng ta từ xưa đến nay hiểu được. Từ triều Hán, Phật giáo từ triều Hán truyền lại, sau khi truyền đến đế vương Trung quốc đã tiếp nhận, chẳng những tiếp nhận, mà còn nghiêm chỉnh đẩy mạnh, nghĩa là đẩy mạnh sự giáo dục của đức Phật, nên biết rằng nó không phải là tôn giáo. Phật giáo biến thành tôn giáo, vào khoảng sau Gia Khánh, vì thời Càn Long Phật giáo vẫn chưa là tôn giáo, vẫn là giáo dục. Thật sự biến thành tôn giáo, là vào thời Từ Hy Thái hậu, khi bà chấp chánh, phế trừ sự dạy học trong cung đình, bà ấy thật sự mê tín, làm việc xin xăm bói quẻ, qua lại với quỷ thần, đây là sở

thích của bà ấy. Trên làm dưới làm theo, cho nên Phật giáo không thể chần hững trở lại, cho nên lịch sử này không lâu, nhất định phải nhận rõ bộ mặt thật của Phật giáo. Nho Thích Đạo đều là học thuật, lễ kính, tán thán, kể đến là cúng dường. Người Trung quốc nói, lễ nhiều người không trách. Cúng dường ở trong cuộc sống hàng ngày, sự qua lại giữa con người với con người, đây chính là tặng lễ vật, cho nên phải biết rằng, tặng lễ vật thuộc về cúng dường, thuộc về tài bố thí. Tình cảm giữa con người với con người được kiến lập từ đây, lão Tổ tông của Trung quốc dạy chúng ta như thế. Khi Phật giáo truyền vào Trung quốc, đức Phật cũng dạy chúng ta như thế, hơn nữa nền tảng dạy học của Phật giáo, và nền tảng văn hóa truyền thống của Trung quốc hoàn toàn tương đồng. Nền tảng là gì? Là “hiếu dưỡng phụ mẫu”. Bạn xem tịnh nghiệp tam phúc, là nói học Phật, có ba môn bắt buộc phải học, ba điều. Tông phái trong đạo Phật rất nhiều, ở Trung quốc có 10 tông, phái biệt thì càng nhiều hơn. Pháp môn nghĩa là phương pháp, môn kinh, tám vạn bốn ngàn, đều phải tuân thủ nguyên tắc này, nguyên tắc này là căn bản của căn bản, hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, cội rễ! Cho nên khi đạo Phật truyền vào Trung quốc, người Trung quốc lập tức tiếp nhận, là vì nó đứng cùng nền tảng với văn hóa Trung quốc, trên cùng một lý, thật là hiếm thấy.

Kể đến là “từ tâm bất sát”, đại từ đại bi, tuyệt đối không làm tổn hại tất cả chúng sanh, “tu thập thiện nghiệp”, từ căn bản này mà kiến lập, hoàn toàn tương đồng với truyền thống văn hóa Trung quốc. Thời xưa năm 70, tiến sĩ Thang Ân Tử nói rất hay, ông tán thán người Trung quốc có trí huệ, tấm lòng rộng lớn, có thể tiếp nhận các nền văn hóa khác nhau. Phật giáo từ Ấn độ truyền đến, không giống với nền văn hóa Trung quốc, nhưng mà khi truyền vào Trung quốc, người Trung quốc nhiệt liệt hoan nghênh nó, học tập nó. Phật pháp đã làm nền văn hóa truyền thống Trung quốc phong phú, những lời này nói rất có lý. Cho nên ngày nay chúng ta đề xướng đa nguyên văn hóa, phải đoàn kết, phải hợp tác, phải hỗ trợ học tập. Sự việc này chúng tôi đã làm mười mấy năm, bắt đầu làm từ năm 1999, ngày nay cách nghĩ, cách làm, và kinh nghiệm của chúng tôi, từ từ đi đến giai đoạn thành thực. Cho nên học viện của chúng tôi, từ cuối năm nay bắt đầu chính thức học tập, điển tịch, kinh điển của các tôn giáo. Nghiêm chỉnh học tập, mục đích gì? Là làm phong phú nội dung kinh giáo của chúng ta, rút tĩa những tinh hoa trong kinh điển của các tôn giáo, để bồi bổ thêm cho chính mình, nâng cao cảnh giới của bản thân, không thể kiến thức hẹp hòi. Mỗi một đạo đều có cái hay của nó, đều có chỗ tuyệt vời của nó, chúng ta cố gắng hấp thu, thành tựu đức hạnh của chính mình, thành tựu trí huệ của chính mình. Đây là lý do chúng tôi học đa nguyên văn hóa trong kinh điển của các tôn giáo.

Dưới đây có một câu, chúng ta phải nhìn thoáng, không được chấp vào lời nói, “nhược bất trường thời cúng dường Tam bảo”, là câu này. Trường thời thì dễ hiểu, nhưng Tam bảo là gì? Tam bảo là Phật, Pháp, Tăng. Nếu như bạn không hiểu, thì bạn sẽ nói đây là mê tín. Ý nghĩa thật sự của Tam bảo là gì? Phật là giác ngộ. Nghĩa là trong kinh Vô Lượng Thọ nói, thanh tịnh bình đẳng giác, Phật là giác, Pháp là bình đẳng,

Tăng là thanh tịnh. Giác Chánh Tịnh. Nếu chúng ta hiểu được trường thời cúng dường Giác Chánh Tịnh, đối với bậc giác ngộ chúng ta phải cúng dường họ. Dùng cái gì để cúng dường? Y giáo tu hành để cúng dường, không phải lấy tiền tài, không phải lấy vàng bạc. Khi đức Phật Thích Ca Mâu Ni còn tại thế, ngài đã làm gương cho chúng ta thấy, một đời ngài giảng dạy, 30 tuổi là tu tập thành tựu. Người Trung quốc nói tam thập nhi lập, đức Phật Thích Ca Mâu Ni tam thập nhi lập, Khổng Tử cũng tam thập nhi lập, thập ngũ hữu chí u học, tam thập nhi lập. Năm đức Phật Thích Ca Mâu Ni 19 tuổi, ngài từ bỏ gia đình ra đi tham học, học 12 năm khai trí huệ, cũng là tam thập nhi lập. Nhưng đức Phật Thích Ca Mâu Ni, sau khi thành tựu học thuật và đức hạnh, ngài bắt đầu công việc giảng dạy, một đời vui với công việc đó không mệt mỏi, cuộc sống đơn giản. Ngày nay chúng ta nói sống cuộc sống khổ hạnh tăng, tài sản của ngài là 3 y 1 bình bát, ba tấm y một cái bát, đây chính là tài sản của ngài. Ngày ăn một bữa, ngủ dưới gốc cây, ngài không cần gì hết, cúng dường ngài cách nào đây? Ngài dạy bạn, bạn nghiêm chỉnh học tập, chịu áp dụng, là ngài vui mừng nhất. Thầy giáo dạy học trò, một đời dạy học, dùng người thời nay mà nói, thì ngài là một nhà giáo dục, địa vị của ngài là một vị thầy giáo, không liên quan gì đến tôn giáo, không dính dáng gì tới. Ngày nay biến thành tôn giáo, những học sinh đời sau như chúng ta, có lỗi với đức Phật Thích Ca Mâu Ni, học thuật hay như vậy, sao lại để nó biến thành tôn giáo? Bản thân nó không thay đổi, những người bất hiểu như chúng ta đây, những đệ tử đệ tôn này đã biến nó thành tôn giáo, đức Phật Thích Ca Mâu Ni biết, ngày nào ngài cũng chảy nước mắt, bản thân chúng ta cần nên phản tỉnh lại. Những điều ngài dạy chúng ta ở đâu? Ở trong kinh điển, đạo lý trong kinh điển. Giảng cho chúng ta biết quy luật tự nhiên, tư tưởng, ngôn hành của chúng ta, làm thế nào để tùy thuận với quy luật của đại tự nhiên. Quy luật của đại tự nhiên gọi là đạo, tùy thuận đại tự nhiên gọi là đức, trái ngược với đại tự nhiên thì tai nạn sẽ đến. Ngày nay con người không tin tưởng Thánh hiền, không tin tưởng tôn giáo, mà tin tưởng khoa học kỹ thuật, khoa học kỹ thuật phá hoại sự thăng bằng của sinh thái tự nhiên, tạo nên địa cầu ngày nay có rất nhiều tai nạn. Ngay cả các nhà khoa học cận đại cũng thừa nhận, tai nạn từ đâu mà có? Con người gây nên. Rõ ràng nhất là ngày nay nhiệt độ của địa cầu càng nóng lên, đây là hiện tượng rất đáng sợ. Khí hậu có sự thay đổi nghiêm trọng, sự thay đổi này mang đến hậu quả không thể tưởng tượng được. Năm nay ở Trung quốc mùa đông ấm, phải nói là nămngoái, lúa mạch thu hoạch giảm xuống 40%. Vùng Đông Bắc Trung quốc là nơi sản xuất lúa mạch lớn trên thế giới, lương thực giảm sản rất nhiều, sau này con người ăn cái gì đây? Cho nên sau nguy cơ tài chính, các nhà khoa học cảnh cáo cho chúng ta biết là có nguy cơ lương thực, điều này mới thật sự là đáng sợ. Rất nhiều tai nạn, đều không tránh khỏi sự liên quan do con người gây nên. Đạo của Thánh hiền không gì khác, ngoài việc dạy chúng ta tuân thủ quy tắc của đại tự nhiên, không nên phá hoại nó.

Chúng ta học Phật nhiều năm rồi, ăn chay được, ăn chay đối với sức khỏe của con người rất có lợi. Nhưng ngày nay thức ăn chay cũng có vấn đề, gạo và rau sử dụng thuốc sâu, phân bón, phá hoại sinh thái tự nhiên, nhìn thấy rất đẹp mắt, nhưng dinh dưỡng thì

không thể đem so với ngày xưa. Trái cây thật sự nhìn rất đẹp mắt, lớn hơn ngày xưa nhiều, ăn thì chẳng có mùi vị gì, ăn vào bụng không có dinh dưỡng, có khi còn mang mầm bệnh đến cho bạn, bạn nghĩ xem có phiền phức không? Ở trong thịt vấn đề còn nghiêm trọng hơn. Cho nên trên thế giới ngày nay, những căn bệnh kỳ quái đều xuất hiện, lão Tổ tông nói với chúng ta bệnh từng khẩu nhập, đại đa số bệnh tật từ đâu mà có? Từ ẩm thực mà có, đây là khoa học mang đến cho chúng ta, mang đến cho chúng ta như trong kinh nói, “uống đắng ăn độc”, coi trọng nhìn không coi trọng ăn, những đạo lý này cần nên biết.

Cho nên ở đây nói cúng dường Tam bảo, là dùng tâm chân thành của chúng ta cúng dường, tâm thanh tịnh cúng dường, lấy y giáo phụng hành để cúng dường, như vậy là đúng. Mục đích tu học Phật pháp, thứ nhất là thân tâm khỏe mạnh, thứ hai là gia đình hạnh phúc sự nghiệp thuận lợi. Nếu như không đạt được những điều lợi ích này thì bạn học làm gì? Nếu như học mà không dùng được, thì đâu cần phải lãng phí thời gian, lãng phí tinh thần làm gì? Học nó có lợi. Thật sự trong kinh Phật không có một câu giả dối, bạn đều có thể đạt được hết, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, lý luận, đạo đức, phương pháp đều có cả. Hóa giải tất cả tai nạn, đều có phương pháp tuyệt diệu của nó. Cho nên Bồ thí Ba la mật cần nên biết, không phải ở trên hình thức, mọi người nghe được điều này thì nghĩ đến mặt hình thức, sai rồi, hình thức qua nhỏ bé. trong kinh Phật cúng dường Phật, dùng gì để cúng dường? Một đóa hoa, hương hoa cúng dường, không kêu bạn cúng dường tiền, cúng dường tiền thì bạn hoàn toàn hiểu lầm ý nghĩa của nó rồi. Đức Phật một đời tay không đụng đến tiền, thì sao bạn có thể cúng dường tiền cho ngài chứ? Bạn xem từ giới Sa Di, chỉ có 10 điều giới, trong đó có một điều, không được đụng đến những thứ tiền tài vàng bạc, đầu tiên phải buông bỏ những thứ này, thì tâm của bạn mới thanh tịnh được. Nếu như không buông bỏ được những thứ này, thì tâm của bạn làm sao thanh tịnh được, điều này cần nên biết. Khi đức Phật còn tại thế bạn cúng dường ngài, ngài đi khát thực, bạn cúng dường ngài một chút đồ ăn, không phải là một chén, trong nhà bạn có nhiều đồ ăn, cúng dường cho ngài, một muống thức ăn, bởi vì một cái bát không phải ngài khát thực một nhà, đi khát thực mấy nhà để chung một cái bát. Thông thường thì khoảng 7 nhà, khát thực được một bát cơm, không phải là một nhà. Chế độ đó hay, thật sự kêu bạn triệt để buông bỏ, không có một chút tham tâm nào hết.

Thứ hai là học giới, học giới nghĩa là thủ pháp, học quy củ, là nhân thành tựu giới độ, cho nên học trì giới, nếu không trường thời trì giới, thì giới độ không thể được viên mãn. Giới là gì? Là quy phạm trong cuộc sống, nếu như bạn không học, cuộc sống cá nhân bạn không có quy luật, thì bạn không thể được quả báo trường thọ sống lâu. Bạn tiếp xúc với đại chúng không có quy củ, thì đoàn thể này sẽ hỗn loạn, nó không giống một đoàn thể. Ngày nay chúng ta thấy đạo Phật trên khắp thế giới, đã nhiều năm rồi tôi cũng đi rất nhiều nơi, tiếp xúc với đệ tử Phật ở khắp nơi. Người tại gia học Phật bỏ qua Thập thiện nghiệp đạo, người xuất gia không học Sa Di luật nghi, thì Phật pháp sẽ diệt. Điều này cần nên biết, giới là hạnh, rất quan trọng, bạn học những lý luận này, học

những lý luận trong kinh giáo này, bạn phải áp dụng vào trong cuộc sống, bạn đem ra thực hành nó, đó chính là giới. Bạn không làm được thì coi như là chưa học, cho nên không có giới thì Phật cũng không còn nữa. Đạo Nho truyền thống của Trung quốc, nếu như không có lễ thì Nho cũng không còn. Ngày nay thật sự lễ trong đạo Nho không còn nữa, Giới của đạo Phật cũng không có. Ngày nay Phật biến thành gì rồi? Ngày nay gọi là Phật học, coi nó là một loại học thuật để nghiên cứu, bạn không đạt được lợi ích thật sự của Phật pháp. Lợi ích thật sự là nâng cao cảnh giới của bạn, nâng cao đức hạnh của bạn, nâng cao trí huệ của bạn, ba việc này bạn đã không làm được. Như mấy năm trước đây, tôi ở trong đại học Kiếm Kiều, đại học Luân Đôn, vì các bạn học hệ hán học, diễn giảng cho họ hai lần, ba trường học ở Luân Đôn, bao gồm Newton. Hệ hán học ở Âu châu là học phủ nổi tiếng nhất. Học sinh ở trong đó, lớp tiến sĩ, lớp thạc sĩ, tôi rất thán phục, thán phục họ nói tiếng Bắc Kinh rất hay, tôi còn không bằng học đấy, có thể xem cổ văn của Trung quốc, bởi vì sách cổ đều là cổ văn, chẳng thể không thán phục họ, họ học rất thành đạt. Tôi đến thăm quan, đến phỏng vấn và nói chuyện với họ. Tôi nói quý vị có thể dùng, điển tích của Nho Thích Đạo để viết luận văn, học vị tiến sĩ có thể đạt được, sau này cũng có thể làm một vị giáo thọ nổi tiếng, cũng là một nhà hán học Âu châu. Tôi nói chắc chắn quý vị không thể như tôi, tự tại, vui vẻ, và hạnh phúc. Nguyên nhân vì sao? Vì những điều tôi học và quý vị học tương phản với nhau. Viết Phật học, Đạo học, Nho học lên trên bảng, họ đọc từ bên này sang bên kia, Nho học, Đạo học, Phật học. Tôi nói tôi trái ngược lại với quý vị, tôi đọc từ bên kia lại, người Trung quốc từ phải sang trái, người Trung quốc đọc là học Nho, học Phật, học Đạo, thì không giống nhau rồi. Học Nho phải học được giống như Khổng Tử, Mạnh Tử vậy, học Phật phải học được giống như đức Phật Thích Ca Mâu Ni, học Đạo cũng phải đạt được như Lão Tử Trang Tử vậy, bạn thật sự học được rồi. Cho nên ngày nay người học Phật, học Đạo, học Nho không có, nhưng người nghiên cứu về Đạo học, Nho học, Phật học lại rất nhiều, biến nó thành học thuật, nó biến chất mất rồi. Hình tướng thì vẫn như vậy, nhưng mùi vị thì hoàn toàn khác, cũng giống như nông sản phẩm ngày nay vậy, hoàn toàn dùng thuốc sâu phân bón, biến chất mất rồi. Vẫn là lúa nước, vẫn là lúa mạch, nhưng mùi vị thì khác, không có dinh dưỡng. Bạn muốn có sự thành tựu như Cổ thánh tiên hiền, chắc chắn bạn làm không được, cho nên một đời bạn, vẫn sống trong thế giới phiền não và thống khổ. Điều này là tôi nói với họ, lão Tổ tông ở Trung quốc, xứng đáng với con cháu đời sau, con cháu đời sau thì có lỗi với lão Tổ tông, gọi là đại bất hiếu! Để lại đồ tốt như thế mà không nhận biết. Những món đồ quý giá này, thật sự có thể giúp cho bạn trong một đời, đạt được đại phước huệ. Cho nên gần đây, cũng có khoảng mười mấy năm rồi, chúng tôi tích cực đề xướng giới học, chúng tôi biết, vì sao không thể áp dụng Sa Di luật nghi, không thể áp dụng Thập thiện nghiệp. Hai điều này là nền tảng của Phật pháp, vì sao người xưa có thể làm được? Vì sao người thời nay chúng ta không làm được? Chúng ta suy nghĩ, chúng ta tư duy, chúng ta nghiên cứu thử xem, người xưa nền tảng rất sâu! Sự giáo dục luân lý đạo đức do cha mẹ dạy, gọi là giáo dục từ gốc. Giáo dục từ gốc vào thời điểm nào? Trước 3 tuổi, từ khi ra đời cho đến năm 3 tuổi là

1000 ngày, 1000 ngày này gọi là giáo dục từ gốc. Dạy điều gì vậy? Chính là dạy Đệ tử quy, không phải là giảng, đó là em bé, không phải là giảng cho nó nghe, mà làm cho nó thấy. Cho nên Đệ Tử Quy dạy cách nào? Cha mẹ thực hành Đệ tử quy trong cuộc sống hàng ngày, đứa trẻ vừa ra đời, mở mắt ra là nó biết nhìn rồi, lỗ tai nó đã biết nghe, nó bắt đầu biết bắt chước, biết học tập theo rồi. Cho nên cha mẹ ở trước mặt đứa trẻ, ngôn ngữ hành động đều phải hợp lẽ. Vì sao vậy? Vì đứa trẻ học theo, học 3 năm thì nền tảng kiên cố rồi. Ngạn ngữ Trung quốc có câu: “3 tuổi thấy 80”, ba tuổi trông nền tảng sâu dày, thì 80 tuổi cũng không thay đổi. Giáo dục như thế ngày nay không còn nữa, nếu như có, thì nó cũng trông nền tảng sâu dày, khi đứa bé vừa mở mắt ra là nó xem ti vi. Ti vi diễn những gì? Cha mẹ không còn dạy nữa, cha mẹ ở trước mặt đứa trẻ, đôi khi còn có thái độ không tốt, đều được đứa trẻ học hết, cho nên nói đứa trẻ khó dạy. Vì sao khó dạy? Vì do bạn dạy nó như vậy mà. Cha mẹ cảm nhận được đứa trẻ khó dạy, trong trường học thầy giáo thấy học trò khó dạy, đây là vấn đề lớn trong xã hội ngày nay, cho nên khó, vô cùng khó! Nhân chi sơ tánh bản thiện, tánh tương cận tập tương viễn. Tập tánh chính là tập quán, bản tánh là thiện, tập quán là bất thiện, học hư hết, thì xã hội này làm sao mà không hỗn loạn được? Cho nên chúng tôi tích cực đề xướng Đệ tử quy, lúc nhỏ không học qua bây giờ mau chóng đến học bù. Nhất định phải hạ thủ từ đệ tử quy, phải xây dựng nền tảng từ trong Cảm ứng Thiên, sau đó Thập Thiện Nghiệp Đạo, Sa Di Luật Nghi, thì bạn rất dễ dàng làm được, đó gọi là nền tảng của nền tảng. Nền tảng thứ nhất là Đệ Tử Quy, nền tảng thứ hai là Cảm ứng Thiên, nền tảng thứ ba Là Thập Thiện Nghiệp Đạo. Ba nền tảng của Nho Thích Đạo, nó có thứ tự trước sau. Không có hai điều trước, thì Thập thiện nghiệp đạo không thực hành được, không thực hành Thập thiện nghiệp đạo, thì Sa di luật nghi không hành được. Ngày nay chúng ta học bù, học bù còn hơn không học. Nếu bạn thật sự phát tâm, thật sự sám hối, đoạn ác tu thiện, thì vẫn còn kịp, vẫn còn cứu được. Nếu như không biết sám hối, tất cả vẫn tùy thuận theo tập khí phiền não, thì tiêu rồi, tuy một đời nghiên cứu về Phật học, giảng giải thao thao bất tuyệt, mà không đạt được lợi ích thật sự, cho nên giới luật quan trọng hơn bất cứ thứ gì hết. Trong Phật pháp nói tín giải hành chứng, học tập kinh giáo là tín giải, lý giải, hiểu rõ, sau khi hiểu rõ rồi thì phải làm, phải hành, không hành sao được. Y theo lý luận này, y theo phương pháp này mà tu tập. Tu là tu sửa, hành là hành vi. Bậc Thánh nhân đưa ra cho chúng ta tiêu chuẩn, đặt ở trước mặt chúng ta, tiêu chuẩn này không phải do họ chế định, điều này nhất định bạn phải biết, tiêu chuẩn này là pháp tánh, là tự tánh tự nhiên lưu xuất ra, chứ chẳng phải do người nào chế tạo phát minh ra. Nói cách khác, đó là quy luật của đại tự nhiên, cổ thánh tiên hiền đã phát hiện ra, tuân thủ quy luật của đại tự nhiên, cuộc sống của bạn mới đạt được hạnh phúc mỹ mãn, bạn không thể làm trái ngược với đại tự nhiên. Nhưng ngày nay đại tự nhiên cũng loạn rồi, loạn hết tất cả, tai họa này lớn lắm đó. Từ xưa tới nay Trung quốc lấy nông lập nước, nông canh, nông canh trồng cấy thu hoạch trông vào thời tiết. Mỗi tháng có hai tiết khí, 24 tiết khí, khi nào gieo giống, khi nào thu hoạch, không bỏ lỡ nhân duyên thời tiết. Tôi ở trong khu vườn này, có một cây nở hoa giống như hoa sen vậy, hoa nở trên cây, rất nhiều, rất

đẹp. Cây này vốn không phải nở hoa vào thời điểm này, nhưng năm này lại nở vào lúc này, chúng tôi cảm thấy rất kỳ lạ, chính là khí hậu biến hóa, khí hậu không bình thường. 24 tiết khí loạn mất rồi, đây không phải là hiện tượng tốt, khiến cho quy luật trong cuộc sống của chúng ta cũng bị loạn, không biết đối phó cách nào. Ở trong thời đại này, ai dạy chúng ta đây? Rốt cuộc nguyên nhân gì phát sinh vậy? Đây nói về lý sự nhân quả, chúng ta dùng phương pháp nào để đối phó? Đây là vấn đề lớn, cũng là việc lớn, chứ không phải việc nhỏ đâu. Bản thân chúng ta không giữ quy củ, thì quy củ của đại tự nhiên cũng loạn mất, đáng để chúng ta cảnh giác. Chúng ta cần nên làm thế nào? Những quy củ xưa, những điều hay, chúng ta phải tìm lại, thân thể lực hành. Bạc cổ đức cho chúng ta biết, trong 100 người có 1 người giác ngộ, một người quay đầu, thì xã hội này, môi trường này còn có thể cứu được. 1% con người quay đầu, thì có thể giúp cho xã hội này, giúp cho quả địa cầu này, khiến nó trở lại bình thường. Cho nên việc cầu nguyện trong tôn giáo là có lý, đó không phải là mê tín. Có nhiều người ý chí tập trung, suy nghĩ một sự việc, có rất nhiều người đến hỏi tôi, có hiệu quả không? Có hiệu quả, nhưng đó là trị ngọn không trị gốc.

Giang Bồn Thắng tiên sĩ người Nhật làm thực nghiệm, tìm 150 người, cầu nguyện ở eo biển chỗ hồ Tỳ Bà, mời một vị Hòa thượng hơn 90 tuổi, thời gian cầu nguyện là một tiếng đồng hồ. Kêu mọi người buông bỏ hết tất cả vọng niệm, chỉ suy nghĩ một việc, nước trong hồ đó rất dơ bẩn, hơn 20 năm rồi, mùi rất khó ngửi, mọi người phát ra một ý niệm, nước hồ trong sạch rồi, tâm thì nghĩ, miệng thì đọc. Đọc một tiếng đồng hồ, 150 người, trải qua 3 ngày, nước hồ thật sự trong sạch, mùi hôi thật sự không còn nữa. Truyền thông của Nhật bản đều đưa tin, họ cảm thấy rất kinh ngạc, duy trì được bao lâu? Nửa năm! Sau nửa năm nó trở lại trạng thái như xưa. Cho nên chúng tôi nói với tiên sĩ Giang Bồn, tốt nhất quý vị cứ hai tháng đến đó cầu nguyện một lần, thì nước ở đó sẽ duy trì được thời gian dài. Đó là trị ngọn không trị gốc! Làm thế nào để trị gốc? Chúng ta trở về với tâm thanh tịnh. Đức Phật nói cho chúng ta biết, cần tu giới định huệ, diệt trừ tham sân si, đó là trị gốc. Những người sinh sống bên bờ hồ này, đều có thể đoạn ác tu thiện, đều có thể tích lũy công đức, sự nhiễm ô và dơ bẩn ở môi trường bên ngoài, tự nhiên không còn nữa. Cho nên Phật pháp cho chúng ta biết, “tâm tịnh tắc quốc độ tịnh”, nếu như mọi người sống ở nơi này tâm đều thanh tịnh, thì nơi này sẽ không có sự nhiễm ô, tự nhiên sẽ không nhiễm ô, đó là trị gốc. Hiểu được lý này rồi, thì gốc ngọn cùng trị, chắc chắn có hiệu quả. Trị gốc nhưng vẫn phải tu đức, vẫn phải hạ thủ công phu từ Đệ Tử Quy, Cấm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp, những điều này đều làm được rồi, thì sơn hà đại địa nơi đây, tuyệt đối không có tai họa xuất hiện. Cúng dường và học giới là đều nói về căn bản, gọi là pháp căn bản.

Thứ ba là Từ bi, nghĩa là tu tập tâm từ bi, ngày nay chúng ta nói là tình thương. “Vị nhân thành tựu nhân độ”, Nhân nhục Ba la mật, cho nên tu tập tâm đại bi, nhiều ích chúng sanh. Nếu không trường thời nhẫn chịu và không nhiều ích chúng sanh, thì nhân độ không thể đạt được viên mãn. Nhân nghĩa là tâm nhân nại, trong tâm nhân nại là tình

thương. Tâm đại bi dùng ngôn từ ngày nay chính là tình thương, tình thương đầu tiên là phải thương chính mình, không thương chính mình thì sẽ không biết thương người khác. Thật sự thương chính mình, là tánh đức thương chính mình. Lão Tử tông cho chúng ta biết, “nhân chi sơ tánh bản thiện”, chúng ta phải khẳng định bản thân mình bản tánh bản thiện. Chúng ta bắt đầu tình thương từ đâu? Thương bản thiện của chính mình, trong bản thiện chắc chắn không có một niệm ác, tánh đức viên mãn, bạn cần nên phát tâm này, ở trong Phật pháp gọi là Tâm bồ đề. Chúng tôi vì muốn cho mọi người dễ dàng cảm nhận được, dễ dàng hiểu rõ được, chúng tôi dùng 10 chữ để hiển thị nó. Thứ nhất là chân thành, tâm chân thành là bản thể của chân tâm, tự thọ dụng của tâm chân thành là hưởng thụ, là tâm thanh tịnh, là tâm bình đẳng, là tâm chánh giác, tự thọ dụng. Tâm của chúng ta an trú trong sự thanh tịnh bình đẳng giác, đại từ đại bi đối với tất cả chúng sanh bên ngoài, thông thường nói là bác ái. Trong Đệ tử quy nói: “Phàm là người, đều nên thương”, ý nghĩa này là Tiểu thừa, trong Đệ tử quy có Đại thừa không? Có! Có hai câu là Đại thừa, “phiếm ái chúng, nhi thân nhân”, hai câu này là Đại thừa. Phiếm ái, chính là đại ái, là bác ái. Chúng là gì? Đạo Phật nói chúng, là hiện tượng chúng duyên hòa hợp mà sanh khởi, gọi là chúng sanh. Phạm vi chúng sanh rất lớn, con người là chúng sanh, động vật cũng là chúng sanh, chúng duyên hòa hợp mà sanh khởi, thực vật cũng là chúng sanh, khoáng vật cũng là chúng sanh, hiện tượng tự nhiên cũng là chúng sanh. Nói cách khác, tình thương này, chẳng những thương nhân loại, mà thương hoa cỏ cây cối, thương sơn hà đại địa, thương hư không pháp giới, bạn xem tình thương đó có lớn không? Bạn thương được thì bạn sẽ không làm tổn hại chúng, nếu bạn làm tổn hại chúng là bạn không thương chúng. Tu tập môn học này, thì nhất định bạn phải có tâm kiên nhẫn, đặc biệt là hữu tình chúng sanh, họ mê hoặc điên đảo, họ đang tạo nghiệp tội, bạn có thể nhẫn chịu, đối với họ bạn không sanh tâm sân hận. Bạn đứng một bên quan sát, hết sức cẩn thận, dùng phương tiện thiện xảo cách nào, giúp cho họ giác ngộ, giúp cho họ quay đầu. Cho nên tuy họ làm tổn hại bạn, làm tổn hại bản thân chúng ta, quyết định không oán hận, không oán hận thì chắc chắn không có báo thù. Vì sao vậy? Vì chúng ta nhận biết rõ ràng, khắp cả vũ trụ và bản thân chúng ta là một thể sanh mạng cộng đồng. Họ phạm sai lầm, làm sao bạn có thể oán hận họ được? Vì sao họ phạm sai lầm? Vì họ không được học qua, họ không hiểu rõ chân tướng sự thật, chân tướng sự thật là một thể sanh mạng cộng đồng. Trong chân tướng sự thật, con người và chúng sanh chắc chắn không có tham sân si mạn, vì mê mất tự tánh mới sanh ra những quan niệm sai lầm này, sau khi giác ngộ thì những thứ này không còn nữa. Chúng sanh và Phật chỉ khác ở chỗ mê ngộ mà thôi, người mê thì có oán hận, người giác ngộ thì làm sao có oán hận được, làm gì có lý như thế? Tâm của bậc giác ngộ là tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm giác ngộ. Cho nên tôi đến Úc Châu, đại diện cho trường học Úc Châu, không ít lần đi tham dự hội nghị hòa bình của Liên hiệp quốc, xung đột hóa giải cách nào? Làm thế nào để thực hiện được hòa bình, không có gì khác ngoài tình thương. Tình thương bản thân mình vốn sẵn có, có thể tìm lại nó và chăm sóc nuôi dưỡng nó, mở rộng tình thương. Thật sự làm được “phiếm ái chúng, nhi thân nhân”, thì không còn

xung đột nữa, xã hội sẽ an định thế giới sẽ hòa bình, đạo lý này rất nhiều người đã đánh mất.

Chúng tôi có cơ hội, phát biểu bài tham luận ở Liên Hiệp quốc, các bạn tham dự hội nghị nghe rồi đều rất vui vẻ, thật sự họ chưa bao giờ được nghe, chưa bao giờ nghĩ đến, đây mới là phương pháp hóa giải xung đột hay, nhưng mà họ không tin. Họ nói, pháp sư à, đây là lý luận, không làm được đâu, những lời này tôi nghe rồi thật sự cảm thấy rất khó xử, họ nói đây là người xưa nói, là lý tưởng, chứ không phải là sự thật. Thế nên bắt buộc chúng ta phải làm gương, làm mẫu mực mới được, họ thấy rồi, họ sẽ tin. Cho nên Tổ tông của chúng ta có đức, tam bảo gia hộ. Ở quê hương của chúng tôi, thôn Thang Trì, huyện Lô Giang tỉnh An Vi, tôi làm thí nghiệm ở đó, đã làm thành công. Thời gian rất ngắn là thành công rồi, chính là dạy Đệ tử quy, chúng tôi sử dụng một phương pháp, khiến cho người dân trong thôn nhỏ này, có 4 vạn 8 ngàn, lớn bé già trẻ, các hăng các việc đều cùng nhau học, không cùng nhau học thì không thể có được hiệu quả. Bạn nói kêu những người trẻ làm, họ thấy những người lớn không làm, họ sẽ nói bạn lường gạt họ. Bạn nói ở trong trường học dạy học sinh làm, thầy giáo không làm, thì học sinh sẽ không tin, thế thì sẽ không có hiệu quả. Cách dạy học này của Trung quốc, bị đoạn mất ít nhất là bốn đời rồi. Sau khi Mãn Thanh mất nước, chúng ta đã bỏ qua, Mãn Thanh mất nước khoảng 20 năm, phong khí này vẫn còn duy trì, kiểu dạy học này ở nông thôn, tôi sống ở vùng nông thôn, ở nông thôn rất phổ biến. Nhưng sau hai lần đại chiến, người Nhật đầu hàng, chúng tôi trở về lại quê hương thì không còn thấy nữa, thật sự không còn nữa, cho nên tôi tính ít nhất cũng bị đoạn mất bốn đời rồi. Bây giờ muốn phục hồi lại chắc chắn có sự khó khăn, cho nên tôi yêu cầu các thầy cô giáo, quý vị phải làm được trước, quý vị không làm được, thì không thể dạy cho người khác. Chúng tôi đã tiếp nhận được 37 thầy cô giáo, thầy cô giáo rất hợp tác, họ thật sự đã làm được. Làm được, chúng tôi dạy cách nào đây? Chúng tôi xuống làng vào nhà, làm cho quý vị thấy, người già nhìn thấy cảm động, con của tôi giống quý vị như thế này thì hay biết mấy, hiểu thảo quá. Phận làm con thấy rồi cũng cảm động, cảm thấy bất hiếu với cha mẹ, có lỗi với cha mẹ. Thời gian rất ngắn, phong khí ở thôn nhỏ này, thay đổi 180 độ, chúng tôi nhìn thấy rất cảm động. Đầu tiên tôi dự định phải mất hai đến ba năm, mới có thể thấy được hiệu quả, không ngờ mới 3,4 tháng, mà hiệu quả đã rõ ràng như vậy, khi đó tôi đã nhớ ra và giới thiệu với Liên Hợp quốc, quả thật là Tổ tông che chở, sau hai tháng, tổng bộ tổ chức giáo khoa văn của Liên Hợp quốc ở Paris đến tìm tôi, thế là tốt rồi, tìm tôi thì dễ giải quyết rồi. Chúng tôi mở một chương trình hoạt động lớn ở Paris, có đại biểu của 192 quốc gia đến tham dự, làm được vô cùng thành công. Liên Hợp quốc cho chúng tôi một phòng triển lãm, chúng tôi lấy sự dạy học ở Thang Trì, thành quả của 4 tháng đem triển lãm ở đó, nhận được hiệu quả rất lớn, nói lên rằng những thứ truyền thống cổ xưa của Trung quốc, ngày nay rất hữu dụng. Sau đại hội đại biểu của 192 nước, đều muốn đến Thang Trì khảo sát, học tập. Nhân duyên này quá thù thắng! Tuy có một số nhân duyên sai biệt, nên họ không đến đó được, nhưng mà bản thân họ, tự động dùng phương pháp đi tham quan du lịch, hình như có hơn hai mươi đại

biểu đi tham quan, họ đến đó xem rồi vô cùng cảm động, hiện nay chánh phủ tiếp nhận rồi. Ngày nay ở Trung quốc, tôi nghe nói quốc gia chính thức, liệt Đệ tử quy vào trong môn học của tiểu học và trung học, việc rất hay! Tìm lại những thứ của lão Tổ tông, thì tiền đồ của đất nước chúng ta sẽ vô lượng. Cho nên khi bắt đầu hạ thủ từ điều này, phải tu tâm từ bi, phải tìm lại tình thương, phải tìm lại tâm kiên nhẫn.

Dưới đây là cần thiện. “Cần thiện giả, vị nhân thành tựu tấn độ”, tấn độ ở đây là tinh tấn, người xưa nói, mỗi ngày một mới, mỗi ngày mỗi tiến bộ, đạo Phật nói là tinh tấn. Cho nên khuyên tu các điều thiện, nếu tâm phóng dật, không tu thiện, thì tấn độ không thể được viên mãn. Tinh tấn Ba la mật phải làm đến chỗ viên mãn, nhất định phải tu thiện. Phải biết đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện, tự nhiên bản thân mình chứng được thanh tịnh bình đẳng giác. Chứng được thanh tịnh bình đẳng giác, thì người đó được gọi là Phật, điều này các vị cần nên biết. Trong đạo Phật, Phật, Bồ tát, La hán, là danh xưng của học vị trong Phật giáo, giống như trong đại học của chúng ta ngày nay, ba học vị tiến sĩ, thạc sĩ, học sĩ. Làm cách nào để đạt được 3 học vị này? Trong đề kinh có nói, thanh tịnh, bình đẳng, giác. Tâm bạn thanh tịnh, đoạn hết kiến tư phiền não, đạt được học vị thứ nhất là A La hán, tâm của A La Hán thanh tịnh. Hướng lên học tâm bình đẳng, đạt được tâm bình đẳng thì gọi là Bồ tát. Cuối cùng là giác, nghĩa là đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh, đó là học vị cao nhất gọi là Phật. Cho nên ba học vị này, mỗi người tu tập đều có thể đạt được, đầu tiên đạt được cái thứ nhất, kế đến đạt được cái thứ hai, cuối cùng là cái thứ ba bạn đều đạt được hết. Điều này đại đa số người tu học chúng ta, đã sử dụng phương pháp này. Bậc thượng thượng căn, một lần là họ đạt được rồi, những người như vậy rất ít, có hay không? Có.

Ở Ấn độ đức Phật Thích Ca Mâu Ni thị hiện cho chúng ta thấy, ngài một lần là đạt được, dưới cội cây Bồ đề, khi sao mai vừa mọc, ngài đại triệt đại ngộ, một lần là ngài đạt được. Ở Trung quốc, quý vị đều biết được, Thiên tông Lục Tổ Huệ Năng đại sư, năm ngài 24 tuổi, cũng là một lần đạt được, nghĩa là thanh tịnh bình đẳng giác, ngài một niệm mà thành tựu, thật sự buông bỏ. Trong kinh cho chúng ta biết, buông bỏ sự chấp trước đối với tất cả pháp của thế và xuất thế gian, thì tâm của bạn sẽ thanh tịnh. Buông bỏ sự phân biệt đối với tất cả pháp, thì bạn đạt được tâm bình đẳng, không còn mê hoặc đối với pháp thế và xuất thế, tất cả đều hiểu rõ, thì đạt được chánh giác, chánh giác ở đây là Vô thượng Chánh giác, tên đầy đủ của nó là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác, bạn đạt được. Cho nên từng bước từng bước tiến lên, bản thân mình tiến lên để đạt được cảnh giới cao nhất, thì bắt buộc bạn phải tinh tấn, bạn không tinh tấn, thì bạn không thể đạt được. Tinh tấn nghĩa là nỗ lực nghiêm chỉnh đoạn ác tu thiện. Bản thân mình làm như vậy, cũng khuyến khích mọi người trong xã hội, làm mô phạm cho mọi người trong xã hội.

Thứ năm là ly huyên. “Ly huyên giả, vị nhân thành tựu thiên định, cố ly huyên não, nhược tại tự lạc đấu tranh tạp loạn, tắc thiên định bất đắc viên mãn”. Đây là trong

quá trình học tập, thiền định là một then chốt tu tập trong đạo Phật, tám vạn bốn ngàn pháp môn đều là học thiền định. Bởi vì Phật pháp là nhân giới được định, nhân định khai huệ, nó là đầu mối thật sự của việc tu tập. Bạn không được định thì bạn không thể khai ngộ, bạn được định, tâm định là thanh tịnh, cho nên được định là chứng A la hán. Tiểu thừa A La hán có 8 đẳng cấp, tứ quả tứ hướng, có tám đẳng cấp, đẳng cấp cao nhất gọi là A la hán, thông thường 7 cấp trước cũng có thể gọi là A La hán. Từng cấp bậc từng cấp bậc hướng thượng vươn lên, từ từ phục hồi đến tâm thanh tịnh. Tâm địa thanh tịnh rồi, vẫn còn một chướng ngại chính là tâm phân biệt, phân biệt cũng là chướng ngại, chướng ngại bạn khai trí huệ. Phân biệt khó đoạn hơn chấp trước, đoạn phân biệt rồi trí huệ mới khai, sau khi trí huệ khai rồi thì vĩnh viễn không còn thoái chuyển nữa. Định công phu có khi sẽ thoái, có tiến có thoái, trí huệ khai rồi thì sẽ không còn thoái chuyển nữa, trí huệ không thoái chuyển, định công phu cũng không thoái chuyển. Giới đức của bạn, đức hạnh của bạn cũng không thoái chuyển, đó mới thật sự là thành tựu viên mãn. Cho nên vấn đề tu tập nhất định phải có môi trường tốt, môi trường thanh tịnh thì bạn dễ dàng nhiếp tâm.

Ngày xưa, tiêu chuẩn của môi trường thanh tịnh, là không nghe thấy tiếng bò kêu. Ở nông thôn, tiếng bò kêu rất lớn, môi trường người này sống, không nghe thấy tiếng bò kêu, lấy cái đó làm tiêu chuẩn. Ngày nay tìm môi trường thanh tịnh như thế không dễ dàng. Vì sao vậy? Vì ngày nay tiếng ồn rất nhiều, tiếng xe cộ là tiếng ồn, tiếng máy bay là tiếng ồn, tìm được một nơi không nghe thấy tiếng ồn, thật không dễ dàng, cho nên môi trường đó tu tập mới tốt, xa rời những sự nhiễm ô này. Ngày nay thứ nhiễm ô nghiêm trọng nhất là gì? Ti vi, Internet, truyền thông, chương báo tạp chí đều là nhiễm ô, bạn không có cách nào cấm chỉ nó, nhưng bản thân chúng ta có quyền không tiếp nhận nó. Cho nên khoa học kỹ nghệ cao chúng ta cũng ứng dụng nó, tất cả mọi sự nhiễm ô không tiếp nhận. Trong học viện của chúng tôi có ti vi, bạn xem phía trước kia có gắn chảo, người Trung quốc gọi là cái nồi lớn, rất lớn, quý vị có thể nhìn thấy, chúng tôi chỉ mở kênh Hoa Tạng dạy học, chỉ mở một tiết mục này, còn những thứ khác không mở. Bạn mở ti vi ra là tiết mục này, sẽ không tạo thành sự nhiễm ô. Rất nhiều đạo tràng của chúng tôi, thông thường ti vi chúng tôi dùng để mở đầu đĩa, dùng đĩa để dạy học, không bắt được tiết mục trong ti vi. Đây chính là ý nghĩa của từ ly huyên. Báo chương tạp chí, nhân duyên chúng tôi đoạn tuyệt nó, cũng có mấy chục năm rồi, có 4,5 chục năm rồi không đọc báo. Những tin tức quan trọng, có một số học trò tải từ trên mạng xuống cho tôi. Cho nên những tin tức quan trọng chúng ta cũng cần nên biết, và còn có một số phật tử đã cung cấp cho chúng tôi, điều này rất quan trọng. Nếu muốn thật sự thành tựu được học vấn, thành tựu được đức hạnh, thì nhất định phải tuân thủ theo lời dạy của lão Tổ tông, có trong Tam Tự Kinh: “Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên”. Học viện của chúng tôi ở đây 10 năm rồi, sang năm chúng tôi sẽ cử hành kỷ niệm 10 năm thành lập, có gì đáng để chúc mừng đây? 10 năm quý vị có thành tựu hay không? Trong lễ ký học ký của Trung quốc có nói: Thất niên tiểu thành, cửu niên đại thành. Chúng ta có thành tựu gì? Nếu như sang năm lễ kỷ niệm này, người xuất gia chúng ta, Đệ tử quy, Cảm ứng thiên,

Thập thiện nghiệp, Sa di luật nghi chúng ta không làm được, thì lễ kỷ niệm sang năm không nên làm nữa. Vì sao vậy? Mắc cỡ quá, không thành tựu. Nếu như sang năm vào lúc này, 4 đề mục này quý vị đều làm được, coi như có thành tựu, đáng để chúc mừng, Nếu như không làm được, thì không cần phải hao người tốn của, không cần làm những việc cho đẹp mắt, vì nó không có ý nghĩa. Nói thật, gieo trồng nền tảng này, ở trên dãy núi này, khi kiến lập học viện chúng tôi đã nói với mọi người, hy vọng mọi người trong hai năm có được nền tảng vững chắc, sau đó nhất môn thâm nhập, trường thời huân tu. Quý vị mỗi người học một bộ kinh, một bộ kinh học 7,8 năm, thì bạn là chuyên gia đấy, ở trên thế giới này bạn là học giả nổi tiếng. Không thể đọc qua rất nhiều, đọc qua nhiều thì thời gian của bạn, tinh thần của bạn sẽ bị phân tán, đây là hạng hạng thông, hạng hạng tung, không có được cái gì hết, thế là bạn sai rồi. Cho nên việc học không thể có tâm tham, không thể có tâm danh lợi xen lẫn trong đó, không thể mơ mộng viễn vông, chân thật bắt đầu từ tiêu bộ kinh, rất dễ học, y theo quy củ mà học. Thầy Lý cho chúng tôi cuốn, Nghiên Cứu Giảng Dạy Nội Điển, đó là nguyên tắc hướng dẫn, bạn y theo phương pháp trong đó mà học tập, không có người nào mà học chẳng thành. Ngày xưa khi chúng tôi ở Singapore, năm 1999, đến năm 2002, chúng tôi mới chánh thức di dân sang Úc Châu. Ở Singapore 3 năm, chúng tôi làm thí nghiệm, mở lớp giảng huấn ngắn ngày, một kỳ là 3 tháng. Chúng tôi không nói 3 điều cơ bản, chúng tôi chỉ nói về phương pháp nghiên cứu kinh giáo, chỉ dạy một môn này, giúp cho học sinh lên bục giảng giảng kinh, cũng giảng rất hay, chính là dùng phương pháp của thầy Lý. 3 tháng chuyên học một môn, họ đều giảng rất hay. Ngày nay ở trong nước khắp nơi giảng kinh, học sinh nói với tôi rằng, những điều học được trong 3 tháng ở Singapore, nhiều hơn 3 năm học ở Phật học viện ngày xưa. Vì 3 năm họ học quá nhiều quá phức tạp, 3 tháng ở đây chuyên học một môn, tinh thần và thời gian của họ tập trung lại. Hơn nữa môn học này bắt họ phải lên diễn giảng, nếu họ không học nghiêm chỉnh, họ sẽ không diễn giảng được, cho nên chúng tôi không cần phải đốc thúc, tự mình đốc thúc chính mình, toàn tâm toàn lực hạ thủ công phu trong một bộ kinh, mỗi người đều học được rất giỏi.

Quý vị sống ở nơi đây 10 năm rồi, quý vị mang thành tích gì đưa cho Phật Bồ tát xem đây? Đưa cho chư vị Tổ sư xem? Đưa cho các bạn đồng tham đạo hữu xem? Đưa cho các Phật tử thuần thành của chúng ta xem? Họ đã hộ trì đạo tràng cho chúng ta, khiến cho chúng ta ở đây an cư lạc nghiệp, phải hồi hướng chứ, không hồi hướng chẳng phải họ ủng hộ công cúng dường sao? Bạn còn xứng đáng với người ta không? Cho nên chúng tôi hy vọng các bạn nghiêm chỉnh nỗ lực trong nửa năm này, đến sang năm kỷ niệm 10 năm thành lập, nhớ lời chúng tôi dặn, không học được 4 thứ này, thì kỷ niệm 10 năm cứ âm thầm mà qua, không nên đề cập đến bất cứ điều gì.

Cuối cùng là nhạo pháp, chữ này đọc là nhạo, chứ không đọc là lạc, nhạo nghĩa là yêu thích, lạc là khoái lạc, chữ này ở đây đọc là nhạo.

Nhạo pháp giả, vị nhân thành tựu trí độ, cố ái nhạo Phật pháp, nhược bất biến lịch thập phương, thừa sự chư Phật, thính pháp vô yếm, như hải nhập lưu, vô thời doanh dật, tắc trí độ bất đắc viên mãn.

Đây là hiểu học, nhạo pháp là hiểu học, hiểu học không mệt mỗi bạn mới thành tựu trí huệ. Vì sao không yêu thích Phật pháp? Học nhiều năm như thế, nhưng bạn không học được gì. Người xưa có nói một câu: “Thế pháp mùi vị không đậm bằng Phật pháp”, đây là nói về mùi vị. Những sự khoái lạc của thế gian không thể sánh bằng Phật pháp, pháp vị của Phật pháp rất đậm. Khổng Phu Tử đã nếm được, thứ ông ấy nếm được không phải là Phật pháp, là pháp Thánh hiền của truyền thống Trung Quốc, “học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ”. Học tập thánh hiền, đem áp dụng những thứ học được vào trong cuộc sống hàng ngày, thật khoái lạc! Sự khoái lạc đó không phải đến từ bên ngoài, mà từ trong nội tâm lưu xuất ra, niềm vui Phật pháp được lưu xuất ra từ trong nội tâm, thù thắng hơn pháp của cổ thánh tiên hiền ở Trung quốc, đây là sự thật không phải giả đâu. Nói cách khác, ngày nay đối với Phật pháp bạn không có tâm trạng yêu thích này, bạn học nhiều năm như thế, nhưng không hề nếm được pháp vị. Như ăn đồ ăn vậy, ăn nguyên nuốt chửng, không biết mùi vị gì hết, chỉ có tình huống này, nên đối với điều này bạn mới không thể sanh khởi tâm yêu thích. Nếu như thật sự cảm nhận được vị của Phật pháp, bạn sẽ thấy vui không mệt mỏi, thật sự có được niềm vui! Các bạn không nếm được mùi vị, vì sao bạn không nếm được? Vì bạn không thực hành, bạn không thực hành được những điều mình đã học, nếu bạn thực hành được, thì bạn sẽ nếm được pháp vị, bắt đầu làm từ đâu đây? Cho các bạn biết, bắt đầu từ Đệ Tử Quy, từ Cảm ứng Thiên, từ Thập Thiện Nghiệp. Thập thiện nghiệp đạo được kiến lập trên nền tảng Đệ Tử Quy và Cảm ứng Thiên, giống như xây nhà lầu vậy, tầng thứ nhất là Đệ Tử Quy, tầng thứ hai là Cảm ứng Thiên, tầng thứ ba là Thập Thiện Nghiệp Đạo, tầng thứ tư là Sa Di Luật Nghi. Không có tầng thứ nhất thì lấy đâu ra tầng thứ hai? Không có tầng thứ nhất, thứ hai, thì đương nhiên không có tầng thứ 3 thứ 4, bạn mới biết được Đệ Tử Quy, rất quan trọng đối với vấn đề học Phật. Bạn không thể thực hành được hai việc này, thì bạn đã uổng công học Phật. bạn học được điều gì? Giống như đại học Kiếm Kiều vậy, bạn học là Phật học. Phật học là gì? Là biến Phật pháp thành một dạng tri thức, không phải trí huệ, là tri thức. Phật pháp đối với đức hạnh của bạn, đối với cảnh giới của bạn không hề liên quan. Nói cách khác, dùng Phật pháp mà nói, bạn học suốt đời thì cũng vẫn là cái thấy biết của phàm phu. Tâm bạn dùng, khởi tâm động niệm là tâm luân hồi, tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, làm sao bạn có thể thành tựu được? Điều này quá quan trọng!

Quý vị à, nếu 4 nền tảng này vững chắc, bộ kinh Vô Lượng Thọ này, nếu bạn có thể nhất môn thâm nhập, suốt đời không thay đổi, khẳng khẳng không bỏ, thì sự thành tựu của bạn chư Phật đều tán thán, bạn thật sự thành tựu. Thông được bộ kinh này, thì nói cho quý vị biết, tất cả kinh đều thông hết. Học tập Phật pháp có bí quyết, Phật pháp thông rồi thì tất cả pháp của thế gian cũng thông hết, những điều liên quan đến khoa

học triết học bạn đều hiểu rõ. Sự học vấn này, ai ai cũng có thể học, ai ai cũng có thể tu được, vấn đề ở chỗ bạn có chịu thực hành hay không?

Ở đây nói cũng rất vất vả, vì sao vậy? Vì người này muốn đi tham học, đó là việc rất vất vả. Đức Phật Thích Ca Mâu Ni biểu diễn cho chúng ta thấy, 19 tuổi là ngài đi tham học, khi đó ở Ấn độ tôn giáo và học thuật, đều nổi tiếng nhất trên thế giới. Phổ biến nhất là họ coi trọng giới luật, coi trọng thiên định, ngay cả giới học thuật cũng coi trọng. Trong kinh nói Tứ thiên bát định, đó không phải là của Phật giáo, là của Bà La Môn giáo, Bà La Môn giáo có mặt sớm hơn Phật giáo ít nhất là 8 ngàn năm. Người Ấn độ không coi trọng lịch sử, đời đời tương truyền, truyền miệng, Bà la môn giáo có rất sớm, chúng tôi cũng có tiếp xúc với họ rất nhiều, họ nói với tôi, sơ tổ của họ cách bây giờ, ít nhất là 1 vạn 3,4 ngàn năm rồi. Điều này có thể tin được, Trung quốc chúng ta cũng không thua kém gì họ, cổ thánh tiên hiền ở Trung quốc, thật sự không khác gì chư Phật bồ tát, truyền lại cho chúng ta những trí huệ và đức hạnh chân thật này. Bởi vì ngày xưa không có văn tự, văn tự do hoàng đế phát minh, tính đến hoàng đế Phục Hy khoảng 1000 năm, cho nên người Trung quốc nói là 5000 năm văn hóa, 5000 năm là có lịch sử, có khảo chứng, có thể chứng minh được. Nếu như thời cận đại các nhà khảo cổ phát hiện ra, không chỉ là như vậy, hướng thượng nâng cao lên còn quá nhiều. Hoàng đế phát minh văn tự, có văn tự ghi chép, lịch sử 5000 năm, trước kia không có văn tự là truyền thuyết. Thành tựu lớn nhất trong đời Khổng phu tử là Tập Đại Thành, bản thân ngài không sáng tạo, không phát minh, “thuật nhi bất tác, tín nhi hiếu cổ”, đối với truyền cổ thánh tiên hiền ngài tin tưởng, ngài thích, thích là yêu thích. Một đời ngài học được, tu được, dạy được, truyền được, đều là của cổ thánh tiên hiền, cho nên gọi là Tập Đại Thành. Dem truyền thuyết của cổ nhân, ngày xưa gọi là truyền thuyết, viết thành văn tự lưu truyền lại cho hậu thế. Thái độ tu học này rất chính xác, chúng ta cần nên học tập theo, không nên mơ mộng viễn vông, không nên cho mình là đúng, đề cao bản thân mình là sai lầm. Người có đức hạnh, người có học vấn ngày xưa của Trung quốc, tôn sùng cổ nhân, tôn trọng bậc cổ nhân, đây là chính xác. Cho nên đây là lần thứ 11 tôi giảng bộ kinh này, tôi đã chọn cuốn chú giải của Hoàng Niệm Tổ lão cư sĩ, tôn sùng vị này, chúng ta học tập ngài, hà tất phải quảng cáo chính mình? Đây chính là chúng ta thực hành lời dạy của Phu tử, “thuật nhi bất tác, tín nhi hiếu cổ”. Rất may mắn có cuốn chú giải của Hoàng lão cư sĩ, bạn xem ngài dẫn dụ kinh luận, kinh là của đức Phật nói, luận là của chư vị tổ sư nói, tổng cộng có 193 loại, chúng ta học tập như vậy, cũng có nghĩa là học 193 loại kinh luận. Điều này rất hay, không nên khoe khoang chính mình, những điều hay đẹp dành cho người xưa, dành cho người khác, bản thân chúng ta được lợi ích chân thật.

Hết giờ rồi, hôm nay chúng ta học đến đây.

HẾT TẬP 47